

ANAYS M.

ZAIDA

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

CAPITOLUL 1

Mă uit la el cum doarme. Somnul îmblânzește cele mai mari brute și aduce liniște celor mai zbuciumate suflete. În somn, fericirea devine palpabilă, întinzi mâna în orice vis și-o apuci bine, o strângi la piept și decizi să nu-i mai dai drumul... și nici nu-ți pasă că asta nu se întâmplă cu adevărat, că secunda următoare este complet diferită, atât timp cât ai avut privilegiul s-o simți măcar puțin, măcar o dată!

Somnul i-a destins trăsăturile încordate, i-a îndulcit liniile adânci ale bărbiei și i-a mângâiat pleoapele cu mai multă gingășie decât aş putea-o face eu vreodată. Sunt geloasă. O clipă, simt tentația să-l trezesc. Să-i sărut eu pleoapele, obrajii nerași de câteva zile, buzele fripte, fruntea – în sfârșit – destinsă, gâtul cu piele fierbinte și moale, umerii viguroși, brațele – ca două aripi frânte – ascunse prin cearșafuri. Să-i sărut eu pieptul ce-i tresaltă în ritmul leneș al somnului, să-l adulmec, fără să ocolesc nimic din anatomia lui spectaculoasă, să alunec cu gura de-a lungul întregului său trup de care, începând cu acest moment, îmi va fi atât de aprig dor...

Însă nu o fac... Continui să-l privesc și privirea mi se încețoșează pe măsură ce hotărârea din care-mi făcusem fundament, punct de sprijin și de referință, începe să se clatine.

Ce bine că nu am timp s-o bag în seamă, așa cum nu am timp să bag în seamă toate prostiile astea siropoase

care-mi trec prin minte, în timp ce păcătoșii de ochi, așa plânși și umflați, nu vor cu niciun chip să se desprindă de imaginea lui. Știu că o vor purta zgâriată pe retină și că, din cauza ei, vor continua mult timp de acum încolo să lăcrimeze nestăvilit. Și ce dacă? Cum spuneam, nu am timp de prostii, de bagatele specifice unei inimi slabe, așa cum încercă și a mea să mă convingă că este.

E devreme, poate nici cinci și jumătate dimineața, dar afară e un soare inconștient, hlizit și vesel ca un copil repetent pe care nu-l interesează decât să trăiască în prezent, lipsit de cea mai mică urmă de grijă. Cu orice preț!

Da, cu orice preț... Cu orice preț... repet pe automat, cu gândurile încă împrăștiate pe perna ce mai păstrează vag conturul capului meu. Vag... Probabil că atât va rămâne și după mine: o amintire vagă, o imagine vagă, o durere vagă. De fapt, ar fi bine să fie așa, căci la ce servește să suferi după ceea ce nu poate fi schimbat? În plus, mai bine acum decât mai târziu, mai bine o lovitură scurtă și eficientă decât una sinonimă cu agonia.

M-am îmbrăcat cu cea mai frumoasă rochie a mea. M-am machiat discret. Totul, în vârful picioarelor. Mi-am aruncat într-o geantă borțoasă câteva lucruri: haine, pantofi, parfumuri, periuța de dinți, un șampon, trusa cu farduri, două pachete de țigări, un pumn de brichete găsite acum câteva zile într-unul dintre sertarele lui... Apoi m-am răzgândit, am vărsat totul pe covor și am luat-o de la capăt. Nu aveam cum să-mi fac bagajele de dinainte și acum nu știu ce să iau cu mine. Dacă se trezește... Totul ar deveni, dintr-odată, mult prea clisos, dizgrațios, grotesc. Ar trebui să explic ceea ce nu e de explicat, ar trebui să mă înjosesc, să mă justific, să mă las disecată de vie sau, mai rău, să scot organ cu organ cu mâinile însângerate, să i le arăt pe rând, pentru a-l face să înțeleagă ce nu vreau să înțeleagă vreodată.

Până la urmă, arunc înapoi în geantă tot ce-mi cade la mână, pentru prima dată felicitându-mă că am acceptat să ne mutăm la el, în Madrid, și nu la mine. Deși mi-am adus aici o mulțime de lucruri – de nimicuri, mai bine zis – grosul a rămas încuiat într-o casă modestă și neînsemnată din îndepărtatul Ciudad Real, la o adresă pe care, până la urmă, nu a apucat s-o cunoască.

Am prostul obicei să mă atașez în egală măsură de oameni, locuri, lucruri. Dar asta a început deja să se schimbe.

Închid cu greu geanta în care mai arunc, în ultimul moment, plicul maro cu ceva acte și nu numai, dar și o poză cu noi doi, una a cărei copie nu o am în telefon. Asta da, chiar dacă nu am fost în stare să-mi fac bagajul fizic, pe celălalt, îl tot fac de ceva timp...

În urmă cu o lună

– Îmbrățișează-mă! Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!
Te...

– Ok, am prins ideea, femeie nebună și adorată, îmi spune el râzând, îndepărtându-mă delicat, dar vizibil jenat.

Suntem în Plaza Mayor, la o terasă. Lume multă și necunoscută în jur, mai ales turiști, genul de oameni care nu văd altceva decât clădiri și peisaje, făcând oricum abstracție de localnici, iar eu nu mă mai satur să fiu indecentă și-s aproape toată grămadă pe el, sufocându-l. Nu-mi *mai* pasă de normele sociale vecine, în egală măsură, cu habotnicia și fățarnicia, de ce *se face* și ce *nu se cade*, de o pudoare inventată pentru frigide și impotenți. Dar asta nu înseamnă că-s gata să-mi ridic fusta în public și să ofer cel mai degradant spectacol posibil, ci doar să-mi iubesc bărbatul cu o frenezie pe care puține femei

au privilegiul s-o cunoască și pe care numai o intuiesc invidioase, acre și frustrate.

Da, Robert, bărbatul meu! Robert Adams, englez eșuat în Madrid acum mai bine de zece ani. Prea frumos pentru un englez, prea deștept pentru un străin care nu are nevoie să învețe altă limbă, dacă cea maternă îi deschide toate porțile, *prea...* perfect să existe cu adevărat, în carne și oase. Robert... Omul meu, iubitul meu, viața mea, dragostea mea și toată suita de clișee desuete, dar care, pentru mine, nu sunt altceva decât adevăruri smulse direct din pomul cunoașterii, din miezul raiului ai cărui locatari am fost atât de puțin timp...

Îmi fac bagajul, Robert, îi urlu în gând, încercând să nu izbucnesc într-un isteric hohot de plâns, în timp ce mă refugiez în imensa halbă de limonadă ce, spre norocul meu, îmi servește drept paravan pentru jumătate de față. Îmi trag sufletul și mă recompun. Întind mâinile peste masă, cerșindu-le pe ale lui, în timp ce îl sorb cu nesaț, iar piciorul meu desculț îi atinge șlițul într-un mod vizibil certat cu decența. Nu vreau decât să mă umplu de el și așa să rămân de acum încolo, plină de el. La figurat, dar și la propriu, căci dorința mea deja s-a refugiat într-un colț ascuns al localului – la toaletă, în cămară, în camera frigorifică sau în vreun vestiar, nepăsătoare la eventuale priviri indiscrete – m-a dezbrăcat pe jumătate și așteaptă plină de draci să primească omagiul masculinității tale, bărbate! Robert, bărbatul meu! Omul meu, iubitul meu, viața mea, dragostea mea...

În urmă cu o săptămână

– Ești nimfomană sau ce ai? Sunt om, nu mașină de făcut sex... Parcă ai luat-o razna în ultimul timp, zău așa... Ce, Doamne, iartă-mă, e cu tine, femeie?

Îmi fac bagajul, îi răspund în gând, iar tare nu-i spun decât atât:

– Te iubesc...

Mă privește cu o lehamite blândă și-ntinde leneș mâna după țigările ce nu ne lipsesc de la capul patului. Își aprinde una, dar nu-l las să elibereze fumul în aer, căci mă reped să-l înghit eu tot, sorbindu-i expirația cu o poftă dementă. Îl simt. E tracasat, e exasperat, e sufocat. Mă bucur. Așa va fi mai ușor. Are nevoie să respire, iar eu nu-l las nicicum. Nu mă mai dă la o parte, știu că se simte vinovat pentru ieșirea verbală de mai devreme, chiar dacă eu am ignorat-o complet.

Suntem amândoi goi și facem poștă o amărâtă de țigară. Nu a protestat că de ce nu-mi aprind și eu una, să-l las măcar țigara să și-o fumeze în pace și nici nu renunță la ea pentru a-și aprinde alta. Mi-e iar foame de pielea lui și nu mai am cum să mă satur. Așa că îl strâng exagerat în brațe, îl încolăcesc cu picioarele și nu am stare, zburându-mi porii și sfârcurile, și nu-i dau pace până când nu-l enervez de-a binelea.

– Ești...

Dar nu-și mai continuă gândul, același ca mai devreme, mă lasă în plata Domnului, se ridică hotărât din pat și, în timp ce mă abțin cu greu să nu sar în urma lui pentru a-l mușca de fund, se îndreaptă către baie, intră, trânteste ușa, iar apoi se încuie ostentativ. Noi niciodată nu încuim ușa la baie, indiferent de motivul pentru care mergem acolo, tocmai de aceea înțeleg că gestul lui este unul mai mult decât clar: *Gata, până aici, ajunge, nu mai pot, nu mai vreau, ești...*

Da, sunt așa și în multe alte feluri despre care, în cei trei ani de când suntem împreună, nu ai avut timp să afli mai nimic. Rămân singură în pat. Dezbrăcată și dezvelită, căci afară este cald... căldura uscată și deja fierbinte, tipică

orașului ăstuia pe care îl iubesc la nebunie, chit că nu sunt decât musafiră aici, căldură în care, de obicei, mă scald ca o sirenă în valuri. Dar acum mă ia, brusc, cu frig. Mă învelesc cu un cearșaf, dar nu e suficient... Aș vrea să mă dau jos din pat, să mă îmbrac, dar puterile m-au părăsit deja. Rămân să tremur scaldată în sudori reci, în timp ce aud cum, la numai câțiva metri de mine, dușul curge generos. Să depindă viața mea de asta și nu aș avea cum să mă ridic, să fac câțiva pași, să-i bat la ușă și să-i strig: *Ajutor, Robert, ajutor!*

Dar nici nu vreau asta, dimpotrivă, mă rog agresiv să-mi treacă până când iese el. Știu că-i plac dușurile lungi și, dacă nu l-aș fi stors eu de vlagă până la ultima picătură, aș fi putut bănuî că are și altfel de ocupații acolo. Zâmbesc, deși continui să dârdâi, stârnită de imaginea excitantă și-mi recunosc cât de tare mi-ar fi plăcut să-l pot vedea, măcar o dată, în intimitate... Să-i simt, în același timp, vulnerabilitatea și secretul cel mai murdar, cel despre care toată lumea vorbește chicotind cu nerușinare. Să stau deoparte și să nu-l las singur până la capăt, să-l întrerup chiar înainte de punctul culminant, să mă arunc asupra lui și să fiu, până la urmă, tot eu cea care îi servește cocktailul de oxitocină și endorfine... Mi-e rău și tot la sex mă gândesc. De fapt, e paiul de care mă agăț cu disperarea unui viitor înecat.

Mă chinui să mă liniștesc, să-mi conștientizez starea, să respir adânc, lent... ca să-mi treacă. Deocamdată, tot timpul trece. Îmi arunc ochii roată prin dormitor. Câte nebunii nu ar avea de mărturisit pereții, dacă ar putea vorbi! Patul nefiresc de mare e așezat în fața ferestrei, astfel că, nu o dată, m-am întrebat oare câți vecini din clădirile aflate oarecum aproape nu s-or fi desfătat cu imaginile pe care le vom fi oferit de atâtea ori în miez de zi sau miez de noapte, fără deosebire? Perdelele noastre, atât de subțiri, sunt complet incompatibile cu setea noastră de

dragoste, dar, curios, perfect compatibile cu indecența. Locuim într-un apartament mansardat de pe Calle de la Libertad, o străduță destul de liniștită și de verde. De altfel, arborii din fața casei sunt singurii ce reușesc cât de cât să ne acopere cu crengile lor golicionea.

Mă uit la lucrurile împrăștiate ca întotdeauna pe podea, pe cele două fotolii rotunde de piele, pe covorul persan de lână roșie, prea mic pentru camera asta, dar prea frumos ca să ne îndurăm să-l schimbăm. E o dezordine intimă, caldă și generoasă. Mă simt în siguranță aici... Cu mișcări încete, mă chircesc în poziție fetală și-mi imaginez că încă nu m-am născut, că dormitorul ăsta este pântecul mamei din care nu sunt obligată să ies niciodată. Mi-e bine aici și nu vreau să vin pe lume, căci știu ce mă așteaptă, astfel că refuzul îmi este cât se poate de întemeiat. Și în cunoștință de cauză.

Prea târziu... îmi spun când, în sfârșit, parcă nu îmi mai este atât de frig și simt că, ușor-ușor, încep să-mi revin.

În urmă cu o seară. Ultima

Nu mai beau. Nu-mi prea mai place și, oricum, nici nu mai am voie. Dar acum am făcut-o, aproape forțându-mă, atât cât să mă desprind de mine însămi, de ziua de mâine care, cu siguranță, va veni. Mi-ar plăcea să simt acea incertitudine pe care se bazează viața și să am puternice îndoieli în legătură cu iminenta sosire a zilei de mâine, dar... nu se poate. Va veni sigur, va fi mare, urâtă, se va scâlâmbăia la noi, îmi va arăta curul lăsat și va râde cu gura știrbă și băloasă. Îmi vine să vomit numai când mă gândesc. Mai iau o gură... să nu mă mai gândesc!

– Te simți bine?

Nu, nu, Robert, nuuuuu... urlu iar în mine, pe jumătate amețită. Dar tare, îi șoptesc languros – cred eu – de fapt, vulgar:

– Perr-fect! Te vrreau, *cojones!*

Comunicăm în spaniolă amestecată din când în când cu limba engleză, dar în ambele limbi evităm să folosim cuvinte vulgare.

Așa că e nedumerit. Nu mă recunoaște, așa cum nici eu nu aș face-o. Dar nu am cum să mă explic, căci ceea ce ar fi de spus nu poate fi spus. Deci... nimic. Tac, rîd, mă prefac veselă. Încep să cânt. Mai iau o gură și mă apuc să mă dezbrac, aruncând cu hainele în toate direcțiile. Sutienu i-l pun de gât, ca pe o medalie merită să-i recunoască virilitatea și, în același timp, aparținătorul: eu! Eu și numai eu! Rămân în chiloți și încep să-i fac semne obscene. Sunt beată și teatrală, și asta, într-un mod bizar, mă face să mă simt bine. Am făcut de toate, le-am epuizat pe toate, plec cu bagajul plin...

Detaliile ulterioare s-au pierdut undeva în vreun pliu al memoriei. Un neuron, probabil plictisit de telenovela asta, a refuzat să dea leapșa mai departe confrăților săi și așa mi s-a rupt filmul. Și nici nu o să mai am când și cum să le recuperez. Victime colaterale.

Dar...

—————

Aseară a fost aseară și azi e azi, mă încurajez șoptit.

Îmi iau ochelarii, cheile mașinii și sandalele. Îi mai arunc o privire lui Robert. Ultima. Apoi smucesc cu furie mânerul genții și ies din casă, închizând cu grijă ușa în urma mea, terorizată de gândul că l-aș putea auzi, dintr-o secundă în alta, strigând și alergând după mine pe scări,

așa dezbrăcat sau poate doar cu cearșaful înfășurat neglijent în jurul trupului:

– Zaida, femeie nebună și adorată, unde te duci la șase dimineața?

Plec, Robert, răspund în gând la întrebarea de nimeni rostită, căci Robert nu aleargă strigând în urma mea și, cel mai probabil, nici măcar nu s-a trezit. E bine, e perfect așa, e exact cum trebuia să fie, conchid odată aflată la volan.

CAPITOLUL 2

L-am părăsit pe Robert fără niciun cuvânt. L-am părăsit pentru că îl iubesc. Îl iubesc prea mult și de aceea trebuie să-mi continui singură călătoria. O să sufere, o să se dea cu capul de pereți. O zi, două, nouă... și apoi se va consola între picioarele altei femei.

– Nicio femeie nu e ca tine!

Da, Robert, nicio femeie nu e ca mine, pentru că nicio femeie nu e precum celelalte.

– Zaida, femeie nebună și adorată...

Știu că va fi așa, nu pentru că Robert nu m-ar iubi la rândul său ori pentru că ar fi un superficial, mânat de interes sau de plăcerea de moment, ci pentru că instinctul de conservare va fi până la urmă mai puternic decât toate. Cu cât amenințarea e mai mare, cu atât instinctul de conservare, mai aprig, mai eficient. Mă va căuta – sau nu –, mă va jeli, apoi mă va urî și asta îl va ajuta să facă primul pas în afara a ceea ce numea, în joacă, *sfera ta de influență*. Și apoi va mai face unul și încă unul, uneori singur, alteori ajutat de alții, de altele. Iar eu, cu toată sila pe care o resimt la gândul ăsta, sunt fericită că va fi așa...

Nu știu unde altundeva să mă duc decât acasă, în Ciudad Real. Risc să mă găsească până la urmă și acolo, așa că intenționez să nu fac decât un popas scurt și apoi... și apoi... Și la *apoi* nu mă gândesc acum. Din planul

meu pus la punct încă din clipa în care am aflat și dus la îndeplinire extrem de târziu – poate pe ultima sută de metri – s-a ales acum praful. Mă năpădesc îndoielile. Poate că nu trebuia să-l părăsesc sau, cel puțin, nu așa, că doar avea și el dreptul la...

– La ce? mă trezesc răspunzând cu glas tare propriilor acuzații. La durere și chin? La asta avea dreptul, egoistă lașă? Femeie nebună și... atât!

La jumătatea drumului, mă opresc. Am senzația că deja conduc de ore în șir. Mi s-a făcut frig și greață și tremur iar atât de tare, că îmi este imposibil să mai țin volanul drept, deși afară soarele sărută lasciv tot ce-i iese în cale. Sunt undeva, între localități, într-o parcare goală. Dau drumul la căldură aproape la maximum și ridic volumul aparatului de radio. Simt cum muzica îmi penetrează nu doar auzul, ci și restul simțurilor, adunându-le mănunchi și dând cu ele de pământ. Încerc să mă concentrez doar pe versuri, să nu-i permit minții să mai scormonească după nicio idee, căci singurele rămase sunt cele mai proaste posibile.

*(...) This desert rose
Each of her veils, a secret promise
This desert flower
No sweet perfume ever tortured me more than
this
And as she turns
This way she moves in the logic of all my
dreams
This fire burns
I realize that nothing's as it seems (...)*

Desert Rose, Sting. Cel mai frumos cântec scris vreodată. Cel mai trist, cel mai înțelept, cel mai...

Probabil că am ațipit. E trecut de patru după-amiaza și-mi aduc aminte că nu am mâncat nimic de mai bine de douăzeci și patru de ore. Nu-mi mai este frig și nici greață, dar continui să tremur. Cel mai probabil, mi-a scăzut glicemia și, evident, nu am nimic de mâncare la mine. Nu-mi pierd speranța și caut prin torpedo. De obicei, îmi las în mașină câte un cadou comestibil – o gustare, o ciocolățică, orice, cu riscul de a le găsi lichefiate – dar acum... nimic. Răscolesc tot mai nervoasă. În afară de câteva CD-uri și de carcasele lor, de facturi, documentele mașinii, o pereche de ochelari de soare pe care rar o folosesc și o dublură de chei de la apartamentul până mai adineauri *al nostru*, nu găsesc nimic. Se pare că am uitat și de acest mic răsfăț în ultimul timp, supărată pe mine că am permis să mi se întâmple așa ceva... Trebuie să-mi adun puterile și să reușesc să ajung în prima localitate, la primul magazin sau la prima benzinărie. O dată în plus, îmi dau seama cât sunt de inconștientă, cum am împins totul la limita absurdului.

Plecarea asta intempestivă – deși, în realitate, o coc de ceva timp – am întors-o pe toate părțile, fără s-o pot transforma într-o acțiune coerentă și, în același timp, fără s-o pot evita. Ceea ce am făcut a fost doar s-o amân. Încă o săptămână, încă o zi, încă o oră. Și Robert, în tot acest timp, fără să bănuiască nimic, s-a lăsat dus de nas de ciroul meu grotesc. I-am întins un deget pe sub ochi și el s-a uitat fix în direcția pe care acesta i-o arăta. Mi-e ciudă pe el pentru asta și, în același timp, mă bucur că a făcut-o, ajutându-mă astfel să dispar și, totodată, ajutându-se pe el să nu se lase doborât de această dispariție.

Am apucat să-l blochez pe telefon, mi-am șters conturile de pe rețelele de socializare, mi-am închis emailul și am anunțat câțiva prieteni apropiați că, pentru

un timp, voi fi de negăsit, decisă să rup brusc legăturile cu toată lumea. Mă simt, pentru câteva momente stupide, ca o eroină de roman. Sau de cinema. Cu siguranță, am mai citit prin cărți sau am văzut prin filme gesturi din acestea, mari, definitive și stupide, care m-au impresionat la fel cum se simte impresionată o domnișoară de pension când trece pe lângă un soldat aflat în permisie și-n călduri.

Și da, m-am chinuit să-i uit numărul de telefon. Deocamdată, în zadar.

– Te măriți sau te călugărești? a fost întrebarea ce mi-a fost adresată cel mai des.

– Nici una, nici alta sau poate ambele, mai știi? a fost răspunsul pe care l-am oferit cel mai des.

– Nicio femeie nu pleacă de prea mult bine! a fost concluzia pe care am auzit-o cel mai des.

Și nu, nu am oferit amănunte, nu m-am justificat, nu am explicat, nu am comentat, nu m-am isterizat, nu m-am apărat. Dacă nu am făcut-o cu și pentru Robert, nu văd de ce aș fi făcut-o pentru oricine altcineva.

Este și asta o despărțire, poate la fel de lașă și de josnică precum una prin SMS sau poate chiar și mai lașă, și mai josnică, dar este decizia mea și am de gând s-o respect, căci nu mai există drum înapoi. Am dinamitat toate podurile... Și asta pentru că, în cazul în care Robert nu renunță ușor la ideea de a mă căuta, voi da *enviar* unui mesaj de mult pregătit. Asul din mânecă. Îl voi trimite unei prietene de încredere și ea va trebui să facă în așa fel încât să ajungă la urechile lui Robert veștile din acest mesaj – și anume că sunt undeva în Maldive (sau Caraibe, încă nu m-am hotărât) sau poate doar într-un oraș al lumii mai puțin exotic, dar suficient de mare cât să-ți pierzi urma, cum ar fi Praga sau, dimpotrivă, într-unul mic și nu prea însemnat, cum ar fi Udine, în Italia, sau poate doar într-un sătuc anonim din România, oricum, undeva departe, în

compania unui bărbat pe care îl cunosc de... ceva timp și în brațele căruia m-am aruncat nebună. Da, da, nebună... că doar așa obișnuia și el să-mi spună, *nebună*, nu? O să creadă că l-am înșelat și gelozia o să-i fractureze, cel mai probabil, logica. Nu o să vadă grosolana cusătură cu ață albă și nici adevărul din spatele minciunii prea gogonate și prea fardate.

Am ajuns într-un târziu. Condușul mă obosește tot mai tare, așa că mai mult m-am târât. Am ajuns, aș putea spune, acasă, dar nu mai știu exact unde e *acasă*, căci, până azi-dimineață, *acasă* era în brațele lui Robert, lângă Robert, cu Robert. Dar sunt mult prea epuizată ca să mă mai pot gândi la ceva... la orice. Termin de mâncat ce am reușit să cumpăr pe drum și mă culc, în timp ce frigul ăla pe care am ajuns să-l cunosc și să-l urăsc în egală măsură începe iar să sape, de data asta nu numai în corpul meu, ci și în sufletul meu. Îmi mai dau seama, înainte să cad într-un somn de care mă rog să fie izbăvitor, că încă nu am plâns toate lacrimile adunate în ultimele două luni.